

og rigtigt i de Indvendinger og den Kritik, der blev gjort gældende overfor denne Bestemmelse af det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik). Jeg tror, at man kunde have fastsat Betingelserne for Færvandskendskab paa en ganske anderledes lempelig Maade, saa kunde det maaske have haft nogen Betydning ogsaa for Skibsfarten paa Odense.

Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at i Kommissionen vare alle 3 Parter: Bugservæsen, Lodsvæsen og Skibsfart repræsenterede, og at Resultatet af Kommissionens Arbejde var en Overenskomst mellem de 3 Parter. Det er meget muligt, men naar en saadan Kommission skulde nedsættes, burde Sejlskibsfarten, hvis Interesser ere saa store og afgørende, have været repræsenteret med mere end een Mand overfor de to andre, som ganske vist her have finansiel Interesse at varetage, men hvis Interesser, som det viser sig, i dette Tilfælde kun kunne ske Fyldest derved, at det gaar ud over den store, betydelige Lands- og Statsinteresse, som selve Skibsfarten repræsenterer. Hvis Skibsførerne havde faaet et større Antal Medlemmer i Kommissionen og som Følge deraf bedre følt sig i Stand til at gennemføre noget, var Resultatet blevet et andet, end det er nu. Naar jeg fremfører disse Bemærkninger her i Dag vedrørende det foreliggende Lodsløvsforslag, tror jeg ikke, at jeg staar ene med min Opfattelse, den deles sikkert af overordentlig mange Mennesker, som have med Havnevæsen og Skibsfart at gøre.

Den højtærede Minister erindrede endvidere om, at Taksterne paa Odense Fjord, som vare blevne fastsatte vistnok 1903, vare blevne reviderede i 1905. Ja, det er rigtigt nok, det ved jeg meget godt, men det var, fordi man var ligefrem nødsaget dertil. Man maatte fra Lodsvæsenets Side indrømme, at Taksterne fra 1903 eller 1904 — jeg husker ikke Aarstallet saa lige — vare saa ualmindelig høje, at det var aldeles nødvendigt at foretage en Revision. Men til Trods for denne Revision ere Lodstaksterne paa Odense Fjord den Dag i Dag saa urimelige, at de i flere Tilfælde ere dobbelt saa høje eller mere end dobbelt saa høje, som de ere i andre Havne, paa andre Besejlingsfarvande her i Landet. Altsaa en Revision var absolut nødvendig, men den har ikke ført til det ønskede Resultat. Derfor var det, at jeg under Finanslovens 1ste Behandling gjorde opmærksom paa det og bad Ministeren have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Nu

foreligger dette Lovforslag. Jeg tror ikke, det vil gavne derovre, og jeg tror, det er bygget paa et forkert Princip, nemlig det gamle Princip, som vi skulde se at komme bort fra. Jeg har derfor tilladt mig at fremsætte disse Bemærkninger, og jeg vil til Slutning udtale Haabet om, at Ministeren i alt Fald vil søge at anvende den paagældende Undtagelse i § 2 paa en saa lempelig Maade som muligt for Odense Sejlløbs Vedkommende.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Det Ønske, som det ærede Medlem udtalte i Slutningen af sin Tale, kan jeg godt slutte mig til. Jeg ønsker ikke at paalægge større Takster og Byrder for Odense Fjord, end det er nødvendigt for at holde det gaaende derovre. Men det, de særlig ønske i Odense, og som vi ofte have talt om tidligere, er noget, som egentlig ikke vedrører dette Lovforslag. Det er nemlig det, at Odense ønsker kommunalt Lodseri, og det mener Ministeriet ikke at kunne gaa ind paa, fordi det vilde stride mod den almindelige Skibsfarts Interesse. Lodserne maa jo ogsaa kunne lodse i almindelige Sejlfarvande og ikke alene i Odense Kanal, og jeg tror dernæst ikke at den paagældende Kommunalbestyrelse, om end den ser aldrig saa velvilligt til Skibsfarten, dog kan se saa alment paa det hele, som Statens Repræsentanter ere i Stand til. Havnebestyrelsen er nemlig først og fremmest — det kan man ikke fortænke den i, det er jo dens Pligt — interesseret i Havnens Interesser, men disse falde jo ikke altid sammen med den almindelige Skibsfarts Interesser. Havnens Interesse maa jo ogsaa være den samme som Kommunens, at faa saa mange Penge ind som muligt. Det ærede Medlem henviste til det kommunale Lodseri i Aarhus, men det er jo alene Havnelodseri, det ved det ærede Medlem. Jeg tror ikke, at Resultatet i Kommissionen var blevet et andet, om der havde været et større Antal Skibsførere. Kommissionen var jo henvist til ved Forhandling at søge Overenskomst. Det var ikke saaledes, at Sagen skulde finde sin Afgørelse ved Afstemning i Kommissionen, en saadan Afgørelse ved Afstemning skal først ske her paa Rigsdagen, men Kommissionen var alene henvist til at forhandle sig til Rette om Sagen og derved at opnaa den bedst mulige Ordning, der kunde gennemføres. Hvad her foreslaas, er det bedst mulige, der for Tiden kan skaffes til Veje. Det er et Fremskridt for Sejlskibsfarten, og det er ogsaa et